

bir gazete haberi

Yirmi birinci yüzyıl kutlamalarının sürdüğü günlerden birinde gazetelerde iri harflerle verilmiş bir haber vardı. Görüp okuyanların yarısından çoğu dudak büktü geçti. Geriye kalanlarsa bildikleri, belki de yaşadıkları vahşetle bir kez daha irkildiler. Onlar bu haberin pek çok benzerinden birinin sessiz tanıkları, sanıkları ve hatta kurbanlarıydı.

Yetmiş beş yaşındaki dede, yirmi yıl sonra kar-

deşinin katilini alnının ortasından vurmuş, sonra da olay yerinden uzaklaşmadan kalp krizinden ölmüştü.

Kuşkusuz bu haber hiçbir yerde, Karadeniz sahilindeki şirin balıkçı köyü Güzelce'yle, Toroslar'ın Pozantı yaylasındaki dağ köyü Yeşilhisar'da yaşandığı kadar sarsıcı olmadı.

Yılın bu mevsiminde beyazın yeşili yendiği Yeşilhisar köyü o gün kara bulutlarla kaplıydı. Gökten sırça gibi buz yağıyor ve köyün imamı yaşamının en zor cenaze namazını kıldırılmaya hazırlanıyordu.

Neredeyse bütün köy, caminin dışında toplanmıştı. Arada bir gözleri bürüyen öfke, genç imamın kanını donduruyordu. Herkesin suratı asıktı. Kimse konuşmuyordu. Avluda iki cenaze, töre adına harcanan yaşamların simgesi gibi, sessiz, yan yana duruyordu.

İmam, cenazelerin sahibi iki adamı hiç anlamıyordu. Babalarının vasiyetini yerine getirmek için, onu ta İzmir'in Buca'sından alıp gelmişlerdi. Öte yandan adamcağızın azabına azap katmak ister gibi, öldürdüğü kanlısının cenazesini de yanlarına almışlardı.

Olacak iş mi? Al işte, üç beş köy delikanlısının dışında hiç kimse avludan içeri adım atmıyordu.

Sonunda dayanamayıp, "Bey kardeşim, cemaat toplanmıyor. Bari cenazelerin saatlerini değiştirsek diyorum," dedi.

Babasının başında saygıyla bekleyen büyük oğlu Halil, "Siz buraya yeni gelmişsiniz belli," diyerek imamın tasalı gözlerinin içine baktı. "Babam Hüsnü Yılmazoğlu ve onun kanlısı, yani benim can arkadaşım Memo'nun ağabeyi Ahmet Aksen, yaşamları boyunca gün yüzü görmediler de, göstermediler de," dedi. Sesi acılı, ama umut doluydu. "Bu köy töreden çok çekti, hoca efendi. Dilerim bu son olur. Yeşilhisar'da bir daha kan davası yaşanmaz."

İmam, caminin dışında toplanan ama avluya girmeyen kalabalığa son bir kez daha baktı ve cenaze namazını kıldırılmak üzere çağrısını yaptı.

Aynı saatlerde Güzelce köyünde de soluklar tutulmuş, meraklı ve tasalı bir bekleyiş başlamıştı. Kolay değil, neredeyse on iki yıldır birlikte yaşadıkları, onlara Güzelce'nin dışında da bir yaşam olduğunu öğreten sevgili dostları can Memo, o sabah gazetedede okudukları haberle, bir kez daha geçmişiyile yüz yüze gelmişti.

Yalnızca o mu? Çocukluğunun tek düşü yargıç cübbesini giyebilmek için sınava hazırlanan yeğ-

ni Ulaş ve geçmişini hiçbir zaman unutmayan, dile getirmese de kocasının yolunu gözleyen yengesi Sultan...

Güzelceliler, ilk kez onların yanına koşarak çevrelerini sarmaladılar. Sevgilerine, acılarına, hatta nefretlerine duydukları saygıyla beklemeyi yeğlediler.

Sonunda Karadeniz'in karayeli de sustu. İki katlı evin bahçe kapısı açıldı. Amca ve yeğen dışarı çıktılar. Ayaküstü bir şeyler mırıldandılar ve başlar önde biri sahile, diğeri Güzelce tepelerine doğru yürüdü.

Ulaş, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Martılar, birer ikişer düşmeye başlayan iri kar tanelerine saldırıya geçmişti. Derin bir soluk aldı. Hemen yanındaki kayanın üstünde birikmiş karları eliyle temizleyerek oturdu.

Yaşamı boyunca üç ya da dört kez ziyaret etmişti babasını. Onun yüzüne bakmamasına, gözlerini kaçırmasına aldırılmazdı. Bunun, hissettiği pişmanlığın sonucu olduğunu düşünür, hatta gizli bir memnuluk bile duyardı. Son gittiğinde babası, uzun uzun yüzüne bakarak, "Bir daha buraya gelme, evlat," demişti. "Bir kanun adamına katil babasını ziyaret etmek yakışmıyor."

Şimdi içinde bir sızı hissediyordu Ulaş. Baba-

sını neredeyse hiç tanımıyordu. Çocukluk günleri aklına geldikçe, onu sevmeye fırsatı olmadığını fark ediyordu. Ulaş'a, amcası Memo babalık etmişti.

Gözlerini kapattı. Derin bir soluk alarak, palatosunun iç cebinden çıkardığı kavalı üflemeye başladı.

Memo, Güzelce tepelerinde, on iki yıl önce geldiği, ürkek tavşanlarla arkadaşlık ettiği, çevresindeki börtü böceklerle eğleştiği kulübesine doğru yürürken, kulaklarında hâlâ Halil'in sesi vardı.

"Sana haber vermeyecektim," diyordu telefonda arkadaşı. "Ama yarın gazetelerden öğrenir, buralara gelmeye kalkarsın diye korktum. Allah babamı affetsin. Hepimizi yanılttı. Can kardeşim, ağabeyini de köye götürüyorum. Onların cenaze töreni, kan davası yüzünden inleyen bütün köylere örnek olacak. Belki bu senin yüreğini biraz serinletir."

Halil, Memo'yu her görüşünde, ona babasının çok değiştiğini söylüyordu. "Ev olsun, iş olsun her şeyin kararını, sorumluluğunu bana bıraktı," diyordu. "Gezilere çıkıyor, Anadolu'nun dört bir yanını dolaşıyor. Evde kaldığı sayılı günlerde de eskisi gibi kimseyle konuşmuyor."

Memo, can arkadaşı Halil'in babası Hüsnü

Yılmazoğlu'nun kindarlığını, tilki gibi kurnazlığını unuttuğu için hayıflanıyordu. Çocuklar yanında olsa, "O adam değişmez, Memo. Anla artık," diye yineler, ardından da bir ağzdan bağırlardı. "Yaşlanıyorsun. Sezgilerin zayıflıyor."

"İyi ki, yoklar," diye mırıldandı Memo kendi kendine. "Olsalardı, onlar da karşıma dikilirdi." Kulübesine yaklaştıkça, attığı her adımda karlar ayak bileklerine kadar yükseliyordu.

Çok değil, yirmi gün önce ağabeyinin yanındaydı. Ahmet Aksen ışıldayan gözlerle, "Sultan beni bağışladı ya, Memo. Daha ne isterim. Beni almaya gelme," demişti. "Salıverecekleri günü de söyleme. Ona sürpriz yapacağım."

Sürpriz ya!.. Sürprizi, Hüsnü Dayı yapmıştı.

Ulaş'la ikisine kalsa, Halil'in sözlerini çağrı kabul edecek, hemen yola çıkacaklardı. Önlerine geçen, yengesi Sultan'dı. Sabaha kadar tartışıp durmuşlardı. Eşi Yıldız sabırlı bir sessizlik içinde onları dinlemiş, durup dinlenmeden çay kahve taşımıştı.

Sonunda, "Yeter artık!" diye susturmuştu hepsini. "Yengem haklı. Yeşilhisar'a gitmek, üstüne kül dökülen kora benzinle gitmek gibi." Gece boyu sürdürdüğü suskunluğun ardından, sözcükler peş peşe dökülmüştü dudaklarından.

"Ben bile, on bir on iki yıl öncesini hatırladıkça ürküyorum. İkiniz de unutmuşsunuz. Babasız geçen çocukluğunuzu, korkularınızı, ezilmişliğinizi, yaşamadığınız gençliğinizi, yitirdiğiniz sevdaları... Unutmuşsunuz... Unutmuşsunuz işte!" Kısacık bir soluklanmanın ardından, deniz mavisini gözlerini kocasına dikerek, "Kalk, Memo! Kulübene git ve düşün!" demişti. Sonra da Ulaş'a dönmüştü. "Sen de küçük bey, doğru sahile! Kaval mı üflersin, ne yaparsın bilmem. Yeter ki, ikiniz de sağduyunuzu yitirmeyin!"

Memo, Halil'in korkusunu anlıyor, yengesiyle karısına hak veriyordu. Ama yüreğine söz geçiremiyordu.

Ulaş da ondan farksızdı. "Babama karşı ilk ve son görevim..." diyordu ya, Memo ona engel olması gerektiğine inanıyordu. Gerçi Yeşilhisar'da iki aileden de kalan kimse yoktu; ama, Yılmazoğlu sülalesine güven olmazdı.

Memo bata çıka kulübeye vardığında, kapının önünde yarım metre kar birikmişti. "Güzelce'de bir kar yağdı mı, kulübenin bacası bile gözükmüyor. Tek başına burada yaşayamazsın," demişti çocuklar 1988'in ağustosunda. Yoksa, eylül müydü?

Anılarına gülümseyerek kapıya doğru yürüdü.